

Блиснуло сонечко з-за хмари

Панас Мирний

Блиснуло сонечко з-за хмари,
Я думав – сонце правди йде,
Аж то людськеє лихо-горе
Діток-напасників веде.
Прийшли і душу оступили,
Украли сон мій і покій,
У серці мученім збудили
Черідку втрат моїх, надій
Химерних, сліз та горя...
Все, що любив я, чим я жив,
Що від людей ховав і крив,
Ви вивели на світ просторий
І всім показують, і всі
Сміються з сліз моїх таємних...
Й нема між ними ні душі,
Щоб устидитись діл тих темних.
О боже правий! Де ж ти, де
З своєю правдою святою?
Чи прийде суд твій на людей,
Чи покарає в світі злого?
Чи їм покаже наше горе?
Тугу запеклу і печаль?
Коли б хоч раз їм стало жаль
Чужого обкрадять покою!
Та де в же!.. Серце їх
Нажива змалу отруїла...
Господь із ними! Що ж то ти?
Чим ти мене утішиш, мила?
Якеє тепле, тихе слово
Уста рожевії твої
Промовлять на моє бездолля,
На сльози мучені мої?
Ніякого?! І ти за ними.
Від мене, мов чуми, біжиш?
Із ворогами із моїми
На мене точиш гострий ніж?
Мене дорізати взялася?

Чи, як другі, перелякалась
І утопила в забутті
Добро моє – пісні мої?